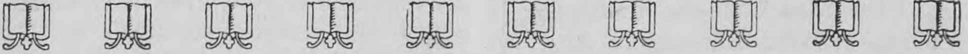
Ukrainian Catholic Youth Organization

НАША БУДУЧНІСТЬ
OUR FUTURE

ОРГАН
У. К. Ю.
В АЛБЕРТІ

Рік II. Число 3. Мондер, Алберта Березень, 1946.

Дівчата з мондерського відділу УКЮ

Знимка представляє більшість членів мондерської Марійської Дружини, що з них всі належуть до тамошнього відділу УКЮ. Знимка взята вчасі різдвяного концерту. В першому ряді в долині з ліва стоять: Лорейн Гаврилюк, Генріета Красовата, Маргарета Мотюк, Олена Лащук, Ганя Рогаль, Ганя Савич, Йосифа Савчук, Тереса Савчук, Оля Царук, Леся Гаврилюк, Маріяна Савчук і Аделя Варава. В горішнім ряді: Йосифа Морозюк, Аделя Царук, Сузанна Іваськів, Славка Хмелик, Леся Ковтун, Оля Мазепа, Леся Тріска, Катерина Фарина, й Геня Варава. На пяні грає Марійка Стрільчук.

НАША БУДУЧНІСТЬ
Орган Українського Католицького Юнацтва в Алберті.
Виходить раз у місяць.
Річна передплата: 50 центів.
Адреса Редакції:
"OUR FUTURE"
Box G. Mundare, Alberta.
Адреса Управи:
Ukrainian Catholic Youth
8820 - 111 St., Edmonton, Alta.

Творім Тривку Основу Нашого Життя

Наше життя є таке, що воно приваблює нас до себе, зуживає всі наші сили і не лишає ні часу ні місця, щоб бодай на короткий час відвернути від нього увагу і вглянути в другий світ духа, що його кожний носить в собі. Через надмірну старанність про зовнішне життя ми ледви коли доходимо до пізнання світлих чи темних сторін нашої душі. Це є слаба сторона не тільки теперішного світа; її відчували вже в давнині старинні мудрці. Недаром на одній грецькій святині при вході виднів напис "Пізнай себе", неначеб бажав кожного, що до святині вступає, заохотити до внутрішного пізнання себе та до душевної віднови.

Коли перед Великодними святами Церква установила піст і заохочує нас до св. Сповіди, то має на ціли вказати вірним на багатий світ духа, що забутий, занедбаний і нераз зовсім знівечений криється в кожній людині. На жаль "модерні" люди відносяться з деяким недовірям до цих річей: посту й сповіди. В них повстає неоправдане почування, а то й побоювання, що тим обмежується їхню самостійність та входиться в їхнє приватне життя, що його нікому не вільно нарушити.

Всетаки про ці річи муситься говорити й кожний християнин повинен зрозуміти, в чому вартість цих установ Церкви. Бо ми живемо в бурхливому часі, в якому для модерної людини виринає потреба, а навіть і конечність знайти якийсь стрим, щоб не змарнувати життя, а доплисти до своеї мети. А цього стриму, духовної застанови і душевної віднови потрібно передовсім нам — молодим. В нас виявляеться надзвичайний гін до життя й свободи і нераз приходить час, коли цей гін треба здержати. Є час, коли нашим молодечим силам треба створити вільний шлях, та приходить також час, коли повстає небезпека розпорошення та розбиття цих сил. Подібно як у воєнному поході, коли бадьорі вояки зі запалом та нестримним розгоном розбивають ворога і його переможуть, тоді мудрий вожд скликає їх наново в одні лави для перегляду, для скріплення і охоронення їх перед розпорошенням. Таким вождом в нашім життю є Церква.

У певних відступах часу Церква хоче, щоб ми зробили перегляд наших внутрішних сил душі і, якщо вони ранені, щоб ми їх лікували, а колиб вони вичерплювалися, щоб ми їх тоді скріпили до дальшої борби. Найкращою нагодою на це є теперішний піст. Кожний відділ У К Ю повинен попросити свого о. Пароха, щоб поміг йому в тім ділі. Як приготовлення до великодної сповіди найкраще послужить кілька-денна застанова, в роді коротенької місії. Вона поможе нам обновити наші душі, відродити їх Христовими засадами та зрозуміти, що тільки згідно з ними можна ставити певні кроки на дорозі до щасливої будучности. Це одинока, тривка основа, на якій ми можемо будувати наше національне й релігійне життя.

"Before we were married every time you'd see me, you'd catch me in your arms..."

"Yeah — and since we're married I catch you in my pockets."

У Боротьбі за Ідеали

НАЗВА КАЖЕ ХТО МИ Є

Кожне товариство, кожна організація має питому собі назву. Назва повинна бути дібрана так, щоб висловлювала ціль організації, щоб заразом вказувала хто може бути приналежний до даної групи під тою назвою. Чим краща ціль товариства, тим кращу можна надати йому назву. Та не все воно так буває. Деякі товариства, що мають злу ціль, мусять добирати собі невластиву назву. Інакше вони знайшлиб ненавість вжето зі сторони загалу, вжето зі сторони тих, що бажалиб стати членами. Та не так річ мається з нашим молодечим товариством.

У Канаді українська католицька молодь належить до найкращого товариства. Сама назва вказує нам яка є ціль цеї організації та хто може належати до неї. — Отже до нашої організації можуть бути приналежні лише: 1) Ті, що зараховують-ся до юнацтва; 2) Ті, що є Українцями; 3) Ті, що є Католиками.

ЮНАЦТВО

До юнацтва зараховуються всі хлопці й дівчата вільного стану. Деякі хлопці й дівчата силою покликання або обставин є змушені позістати у своїм стані самітности. Таким конечно треба належати до молодечої організації, бо їхня діяльність богато причиниться до успіху Кружка, що до нього вони впишуться. А вони самі будуть чутися щасливі, що працюють для ідеї. І молоді супруги можуть брати деяку участь в активности молодечої організації. Однак зі всіх привіліев може користати тільки молодь.

Поети дуже оцінюють вартість молодих літ і називають молодість найкращими епітетами: "Весною життя", "Кучерявою рожою", Чарівним днем", "Калиновим цвітом", "Ранною росою", "Ясним сонечком", "Порою мрій" і т. д. І справді. Бо час молодости, це найкраща частина життя людини. Молодість обіцює нам богато щастя у житті. Молоді літа, це той промінчик, що провадить людину чимраз дальше від сонця. Молодість переходить так скоро мов та бистра вода, що випливає зі жерела на ясній горі й ніколи не вертає. Чимдальше відходить від отвору гори, тимбільше тратить свою свіжість. Один поет оспівує молодість цими словами: "Ой ти рожо моя, кучерявая! Ой колиж ти зійшла, коли виросла. — Я весною зійшла літом виросла. — До осени з мене — вже сліду нема. . . . ." Так. Заки ми оглянемось, вже й минуть наші веселі, молоді літа. Цього вимагає правило життя. А щож зробити, щоб скористати з найціннішої пори життя, з молодости?. . . . —Цей знак запитання щодень стоїть перед кожним молодим хлопцем, кожною молодою дівчиною. Не чекаймо, щоб аж час дав нам відповідь на це важне питання. Бо тоді вже буде запізно. Дивімся на життя реально від найраншої молодости.

Молоде серце ще не знає горя життя, молодий ум орлом взлітає в незнані простори—молодь шукає за щастям. Отже молодість це властиво погоння за щастям. А деж те щастя? Як його діпняти? — Дуже легко. — Ось кілька річей, що на них мусимо глядіти. Вони поможуть нам здійснити наші мрії.

Дивімся до чого нас Бог сотворив, які дав нам таланти. Використовуймо всі нагоди, щоб навчитись якнайбільше добра. Жиймо чесно. Будьмо веселі. Належмо до людей ініціятиви. Не працюймо тільки для себе, але й для загалу. Йдім з людьми, берім участь у всіх добрих організаціях. Любім товариство. А в товаристві маємо найліпшу нагоду пізнати себе й других. Не марнуймо дорогого часу. Бо марновання часу у молодім віці, це злочин, що за нього

(Докінчення на стороні 6-тій)

Наш Приятель і Заступник

Ми всі бажаємо мати якнайбільше приятелів. Бо вже так Бог дав, що прикметою людського серця є любов, приязнь. Люди почуваються щасливіші, коли люблять своїх ближних, коли самі є люблені.

У цьому світі найніжніша приятельська любов, це любов доброї мами до своїх дітей. Мамина любов, це та ніжна цвітка, що не вяне ніколи. Вона є без границь. . . . Друга по ній йде любов подругів, а відтак любов вірних приятелів.

Та крім приятелів на цім світі, ми маємо могучих Заступників у небі—Святих. Цих приятелів ми любимо тому, бо вони люблять нас святою любовю і бажають нам правдивого добра. Коли Святі жили в цім світі, то були для нас взором, а тепер у небі помагають нам своїм заступництвом. Одним із наших приятелів це св. Йосиф, Обручник Пречистої Діви Марії.

Св. Йосиф своїми гарними прикметами духа і великими чеснотами заслужив собі у Бога на надзвичайне місце між Святими, а у нас на особливіше почитання. Це наш приятель і заступник. Бо він вчить нас і помагає нам та бажає нам правдивого добра.

Зо всіх Святих один тільки він удостоївся в Бога бути опікуном Марії, бути прибраним Вітцем Ісуса. Нікому іншому, тільки св. Йосифові Бог повірив ту найкращу, найсвятішу Дівицю—-Пречисту Діву Марію. А чим якраз він того удостоївся?—Чеснотою дівицтва. Св. Йосиф не сплямив цеї чесноти навіть гадкою. Заховав повну повздержність сам і поміг Марії заховати цю ангельську чесноту. Загально світ ненавидить дівицтво. Однак є богато душ, що в них ця чеснота процвітає. Вони мов лелії цвитуть і задержують свій чарівний запах дівицтва. Бог дає їм особливішу ласку до заховання чистоти духа й тіла. Св. Йосиф до нині просвічує нам всім. І хлопці й дівчата, а навіть подруги взоруються на цім праведнику. І наша українська Молодь повинна належати до таких лелій. Бо дівицтво це найбільша прикраса Молоді.

Крім дівицтва св.Йосиф ціле своє життя практивував чесноту послуху. Він був послушний Цісареві Августові, що зарядив був списати людність. Йосиф і Марія сповнили цей приказ хоч їм тяжко було. Коли Ірод наставав на життя Маленького Ісуса, Йосиф у сні дістав приказ від Ангела йти до Єгипту й сейчас виконує його. Ціле життя св. Йосифа це життя послуху. А як ми слухаємо Бога, наших родичів, старших? Найбільше лиха в світі через те, що нема пошани авторитету. Якщо старші давалиб добрий приклад, якщо молодші булиб послушні, то булоб добре всім. Памятаймо, що як ми слухаємо старших, так колись і нас будуть слухати.

Вдача св. Йосифа всім нам мила. Він ніколи не гнівався, все був услужний, шанував других, оказував

(Докінчення на стороні 15-тій)

Шевченко Любив Свій Нарід

Наша пословиця каже: "Як хто знає, так кохає." Простенькі ці слова, але мають велике практичне примінення. Бо правдива, розумна любов все йде в парі з пізнанням предмету, що його хтось любить.

Правдива любов свойого народу також йде в парі зі знанням того всього, що є найбільшою цінністю народу. Бо не може любити свій нарід той, що не є обзнакомлений з його історією, що не знає своєї рідної мови, що не жиє життям народу. Гляньмо у чім якраз Тарас Шевченко показав свою велику любов до українського народу.

Тарас був кріпаком. Від дитинства мусів він служити у панів. А Україна, рідний край Тараса, була тоді під московською кормигою. Українська інтелігенція помало лишала свій нарід, приставала до "освічених" кругів — одні до Поляків, а ще більша частина так званих поступовців склонилась у сторону Москви, що немилосердно нищила всяку культуру на українських землях. Рідною мовою на Україні говорили тоді лише селяни, а пересічний інтелігент уважав себе чимсь вищим, тому уживав польської, або російської. У школах, в університетах, на селі й всюди зникав слід про Україну. Навіть у "своїх братів" як пише Шевченко, іскорка любови до свойого народу була погасла. Треба було великого огню, великої сили, щоб відвернути ту густу мраку, що найшла з Москви на Україну, що окула серця особливо української інтелігенції. Цим огнем, цею силою був наш найбільший поет, Тарас Шевченко. Своїм блескучим таланом, своєю великою освітою, гіркими терпіннями й великим пониженням, своїм могучим мов грім словом він розбудив рідний край. Шевченко вляв у українську душу любов "до свого." Йому український нарід завдячує своє відродження.

Малий кріпак Тарас бачив яка Україна безталанна. Та він любив її понад все. Від малого вчився він

рідної мови, студіював свою українську історію. Говорив по сільському. Хоч був кріпаком, то все знайшов нагоду пізнати свій нарід, його культуру, його звичаї. Часто подорожував, приставав з ріжними вченими людьми у тій цілі, щоб опісля міг він помогти свойому бідному народові. Студіював географію, читав богато книжок, студіював чужі мови, займався малярством. Бог дав був йому великий талант до писання і до малярства. Тарас використав всі нагоди, що мав, щоб розбудити в собі й виробити свій талант. Він хотів у поетичній формі висказати всі свої почування: "Защо ми терпимо", "Хто ми", "Чому я люблю тебе, мій народе", "Брати, свою Україну любіть, ... За неї Господа моліть", ". . . .Борітеся, поборете. . ." — "Таж ми сини славних батьків. . . ." Ці й подібні слова Тарас видобував зі своєї зболілої душі. Найбільше пригноблювало його те, що його нарід стогне у кріпацтві. Бо він цілий жив життям свойого народу.

Шевченко не тратив надії. Хоч

(Докінчення на стороні 15-тій)

Вже Знова не Можна???

Не дуже давно тому ми хотіли робити танець в нашім відділі УКЮ, але наш о. Парох сказав нам, що не можна, бо піст—пилипівка. А тепер чуємо в церкві, що знов не можна гуляти, бо зайшов великий піст. Другим можна, а нам ні. Чому це так має бути?

Такі то приходили мені думки і тому, щоб бути спокійним в совісти, я пішов до свого о. Пароха запитати його про це. Він молодий, подібно як ми всі. Він посвятився для нас і тому певно бажає нам тільки добра. І своєю добротою він переконав мене, що в пості таки треба обходитися без танців.

"Що таке танець? Це забава — рухи до такту відповідної музики. Так каже словник. А що таке піст? Це час назначений Церквою на покуту за наші гріхи й гріхи цілого світа.

"Коли ми візьмемо під здорову роздуму ці дві дефініції, то відразу бачимо чому Церква нам забороняє танцювати в пості. Якеж мавби я лице іти на танець забавлятися тоді, коли в дома святкують річницю терпінь і смерти мого батька? Самі безбожники сказалиб мені тоді, що я без співчуття, що я не нормальна людина.

"А в великому пості ми святкуємо річницю терпінь і страшної смерти Христа, що їх Він піднявся за нас добровільно, з любови, з милосердя. Всі католики розважають про ці сумні події, а я піду на танець? Християни оплакують свої гріхи і перепрошують Бога за гріхи тих, що не покутують, а я піду на танець, де є найбільше Божої образи? А може ще й причинюся до неї? Чи не годиться мені радше поконати свої забаганки танців і бодай цю маленьку жертву принести Христові, що не боявся для нас перенести великих терпінь? Чи цього не вимагає від мене чемність і пошана зглядом Церкви, щоб бодай я, католик, послухав її наказу?"

Коли так говорив мені о. Парох, я добре зрозумів причину, чому Церква заказує своїм вірним танцювати в пості. І тому від тепер не буду дивитися на це, що роблять другі. Як чогось не буду розуміти, то не буду зараз на це накидатися, касувати, але поспитаю о. Пароха, а він певно пояснить мені і навчить. А знова, як я вже щось розумію, то буду це зберігати. Як я тепер розумію чому католики в пості не гуляють, то і я не буду в пості гуляти.

Подібно повинні сказати собі всі члени УКЮ, особливо коли ходить про це, чи йти на танець в пості, чи не йти.

Мирослав П.

У Боротьбі за Ідеали

(Продовження зо сторони 3-тої)

не віджалуємо до смерти. Уважаймо на своє серце. Не йдім за нашими злими наклонами. Маймо чисту, несплямнену совість. Не привязуймося до річей ані до місця. Будьмо послушні. Йдім за добрим проводом. Коли будемо так поступати, незамітно стріне нас доля. Діпнемо щастя, що до нього ми були покликані. Сповняться наші золоті мрії. І певно не пожалуємо, що ми використали найдорощий час, час молодости.

Тому гуртуймось у Кружки, дорогі хлопці й дівчата. Хай наше Юнацтво у цілій Канаді йде вперед у праці, що само взяло охоче на себе. Памятаймо, що нам молодим ще не час спочивати. Ми щойно на дорозі до життя, до щастя. А щастя є в наших руках. Не будьмо ліниві. Працюймо для ідеї. Держімся своєї програми. А наша програма це певний шлях, що веде нас до здійснення наших мрій.

THIS TIME ITS —

A Bird's Eye View of the UCY of MUNDARE!

The UCY Club at Mundare exists since Nov. 5th, 1944, being formerly St. Mary's Club. Officers then elected were: Gwen Hawryluk, president; Adelaide Warawa, vice-president; Josephine Sawchuk, secretary; Sonya Woytkiw, treasurer.

This Club held a Bazaar on November 26th, 1944.

Christmas parcels were sent to our armed forces overseas.

Later in March it sponsored a Ukrainian Amateur Night. The UCY Clubs of Vegreville, Chipman, Borschiw and Hilliard were to participate, but on account of very bad weather the latter two could not arrive.

Sent Easter parcels to London again.

On Mother's Day in May, all members attended Holy Communion and had breakfast for their mothers. In the evening the Club put on a beautiful concert in honor of their mothers.

Also held a Christmas Concert at the National Hall on Dec. 23, 1945. Went caroling two days. Of the proceeds they donated $30.00 to the Girls' Institute Fund.

Other donations were as follows:

$25.00 donated to St. Josaphat's Institute.

$30.00 donated to the local National Hall.

$10.00 donated to the local Ukrainian School.

$5.00 donated to the Red Cross.

Besides this the Club has a library of its own valued at $50.00. They are planning to increase it in the near future.

A dance was held by this Club on February 26th, 1946.

And now Birdie's report on individuals:

Alice Kowtun — Weakness: Talking. Ambition: Nursing (who?). Always itching for trouble.

Helen Laschuk — Hobby — missing meetings. Too busy enjoying the ice, warm weather, and her new figure skates.

Susan Ewaskiw — Admiring herself in the mirror all day long. She's never missed a single meeting yet.

Alice Hawryluk — Ambition — hasn't started thinking yet. Always presenting new ideas — and good ones, too!

Theresa Sawchuk — Ambition — Hollywood star (what a laugh?). Favorite sport—hunting (wolves).

Elsie Triska — Never afraid to do any work. She certainly can handle a big job.

Nadie Fedoruk — One can never tell when she's at the meeting. She's a new member; looks very quiet and shy.

Olga Caruk — Hobbies: Studying or staring holes in her book. Favorite saying: "No kiddin'." Ambition: To see the world, because she's tired of Mundare.

Josephine Sawchuk—Secretary for the second term: Nickname: Shorty. Tries to do a good deed (minding the neighbor's children). She blushes beautifully.

Bernice Winnicki — Weakness — laughing. Ambition: Stenographer. Hobby: Dancing. Never refuses any work.

(Continued on page 10)

Знимки з м
теперішньо
мондеро
відді

Члени Марійської Дружини в Мондері тому чотири роки. З ліва стоять: Л. Савич, Л. Фербей, М. Косс, Й. Осінчук, А. Варава, Г. Поломарк, Ф. Березюк, А. Кучера, А. Гарис, Є. Юзвак, М. Заруденець, З. Войтків, М. Осьмак, Г. Гаврилюк, А. Королюк, А. Осьмак, А. Пігович, Й. Савчук.

Верхня знимка предст
вправу "Човник хитає
вбрані в свої на

Ліва знимка представ
іншої руханкової впра

З правого боку видн
Ці три знимки взяті
концерту в Народн
уладили дівчата У К
1945 ро

минулого і
ього життя
ерського
ділу.

Приняття нових членів до Марійської Дружини в мондерській церкві. Імена дівчат з ліва: Анна Гарис, Анна Королюк, Зоня Войтків, Аделя Варава, Анна Кучера, Єлисавета Юзвак, Фльоренція Березюк, Леся Фербей, Анна Пігович, Мілька Косс, Леся Савич.

едставляє руханкову
итається". Дівчата
народні строї.

ставляє сцену в часі
вправи "Зоря Сходу".

дню сцену "Вертеп".
нті в часі різдвяного
дним Домі. Концерт
У К Ю 23-го грудня,
6 року.

A Bird's Eye View (cont.)

(Continued from page 7)

Josie Moroziuk — You'll find her at her books studying, whenever you are looking for her. A good Club worker — just the same.

Adeline Caruk — It takes a firecracker to get her to talk, but once she starts, buy a zipper!

Marion Sawchuk—Comes to meetings to giggle. Likes missing meetings, but never misses a show.

Katherine Faryna — Looks like a quiet little miss, but only until you get to know her.

Mary Lou Strilchuk — Ambition: Scientist, inventing new atomic bombs. Favorite saying: "Oh yeah!" Nickname — "Spotty."

Annie Savich—Usually singing and playing the piano. Ambition: Opera singer. Waw! hear the boys swoon!

Jean Warawa—Ambition: Farmerette. Favorite saying: "E-e-e-magine." Weakness — dancing.

Annie Rogal — Most talkative blonde you've ever met. Always cracking jokes. Hobby — missing school every Tuesday.

Olga Mazeppa — Knows her jokes as well as her ABC's. Ready to talk at all times. Nickname — "Muzz."

Gloria Chmelyk — She's very agreeable — agrees to everything. Favorite saying "You're telling me."

Phyllis Yuzwak — Changes like a barometer. Never can tell what she's up to next. Pleasing person, as well.

Henriette Krysowaty — Favorite sport: Skating. Ambition: Stenograher. Very agreeable.

Margaret Motiuk — Busybody. Always late for meetings, but finds time to do her share of work.

Lorraine Hawryluk — Our storyteller. Ambition: A doctor (what kind? doctoring who?).

Father Shewchuk — Their Moderator. Always willing to satisfy the members in any way. They find him very pleasing, indeed. Helps them along in all matters.

This is what I have spied at Mundare. Now I'm continuing my flight and looking what other Clubs are doing. So you, members of the UCY, keep on your toes and be ready, because you know not when I'll be spying on you.

Birdie.

A FRIEND FROM BROOKLYN

writes to "Our Future"

Dear Reverend Father:-

I am Mrs. Phyllis of Brooklyn, N. Y, writing to you in reference to your most wonderful paper. I want to thank you for publishing such a valuable Youth Journal.

We feel here at home very honored, as I have every member of my family reading this new paper.

Dear Rev. Father, I am going to try very hard to get as many new subscribers to "Our Future" as I can. I am sure I will send you some good Catholics' names.

Thanking you, I am looking forward and will be expecting my copy every month. Rev. Father, whenever I will be able to spare a small offering, this will be for the support of your Catholic Youth Paper.

My prayers,

Sincerely in Christ,
(signed) Mrs. Tony Romano and Family.

We want to thank Mrs. T. Romano for her kind words and greatly appreciate her deep interest and good will to work for the good of our paper. In return we wish her that she may live, in the best of health, a long, very happy and successful life.

The U.C.Y. of Alberta.

"Necking" and "Petting"

What vulgar words to hear! How queer to think of! How repulsive to say! How cheap to practice! One cannot help shuddering when thinking of these expressions. Why?

God has meant men and women to fall in love. In His divine plan love was a prelude to marriage. He hoped that His sons and daughters would know within marriage the happiness of love and its results in peace and strength and mutual joy. All this was part of a divine scheme to unite men and women in the strongest of human emotions — love.

But instead of making love something beautiful and dignified, men and women, even youngsters, make of it something cheap, furtive, embarrassed, an occasion for shame and obscene laughter. For the strong welding love of a man for his wife they substitute—in their own coarse words — "necking" and "petting." They don't marry and find love and all its strong consequences. They play around with masquerades of love. They become moony over this girl; they get a "fierce crush" on the boy. They sit in parked cars and get mushy. They look on love, not as something constructive and noble, but as something dangerous and probably evil as they ask: "How far can we go before we kill the grace of God in our souls?"

Perhaps never before in all history have men and women talked so much about love and known so little of its depths and heights and real meaning as they do today. Once upon a time men and women prided themselves on loving so deeply and truly that life itself was too short for love's complete fulfillment. Now they fall in and out of their shallow puddles of affection half a dozen times in the course of a season. Love has become so thinly spread that they can actually fall in love with several people simultaneously.

Of course they don't really fall in love at all. No wonder it's called puppy love and moon love. Yet all the while they run about expressing the signs of love in the most slapdash, vulgar fashion. They say: "I love you" to so many people and so often that the words mean hardly more than "It's a nice day, isn't it?" They misuse the sacred signs of love so shamefully that when a person who might have claimed their undying love does finally come along, they have nothing left to give, no emotion left to receive.

We can with perfect justice feel desperately sorry for the youngsters who just in their teens begin to play at love by starting to "neck and pet." They become physically as coarse, vulgar, and cheap as the ancient drinking cup. In no time at all they are shopworn and manhandled and picked over. Before they are old enough for true love, they are sickened with false love. They are constantly going through little convulsions of juvenile emotion that they mistake for "the grand passion." They are in everlasting small flutters of excitement over some pretty face or masculine muscle, until they aren't able to recognize true affection even if they meet it in the brightest light of a May sun. They are so constantly playing at love that they never get a chance to fall in love.

Poor kids! Later on one emotion slightly brighter or apparently more durable than the others comes their way. They think: "Perhaps this is love." But what is there new about it? They gave their cheap kisses easily and without meaning.

Not the youngest adolescent needs to be told that impure touches are always sinful. The silliest giggler needs no bearded guide to warn him or her that it is sinful to arouse one's passions or to engage in actions that

(Continued on page 14)

Get Into the Blitzkrieg!

BLITZKRIEG ? ? ? ? If Hitler's armed hordes could wage an all-out campaign year in and year out to spread their realm of fear and force over the civilized world, surely we, members of the U.C.Y., can stage a blitzkrieg of our own to multiply the number of subscribers. We therefore invite you to get into this big push to put "Our Future" into twice as many homes. True, you are only one lone individual. But if every one who reads this gets one new subscriber, our goal would be not far away.

START NOW!!! If you happened to miss the previous announcements, it is still not too late to start. So start today! You have a fine chance yet!

DEAD LINE — The subscription-drive contest will end April 30. One subscription admits you to the rank of contestants.

AWARDS! The boy and girl who get the highest number of new subscribers will become King and Queen of "Our Future" for this year, and shall be honorably publicized as such in this and other papers. Special gifts will be donated to them. The five contestants who come next, will also be awarded in a becoming manner. All contestants will likewise be treated according to their merits.

So don't be too late with too little!

Motion Picture Guide

(New York Office of the National League of Decency)

Class A — Section I.
Unobjectionable for general patronage:

Along Came Jones. Boston Blackie Booked on Suspicion. Captain Tugboat Annie. I'll Tell the World. The Magnificent Rogue. The Return of the Durango Kid. Rockin' in the Rockies. The Scarlet Clue. Texas Manhunt. They Met in the Dark. Both Barrels Blazing. Junior Miss. Mr. Muggs Rides Again. Oregon Trail. Renegades of the Rio Grande. Rhythm Round-Up. Scotland Yard Investigator. The Silver Fleet (British). Sing Your Way Home. The Woman in Green. Three in the Saddle. West of the Pecos.

Class A — Section II.
Unobjectionable for Adults:

Bedside Manner. Blonde Ransom. Billy Rose's Diamond Horseshoe. Blood on the Sun. China Sky. Escape in the Desert. China's Little Devils. The Fighting Guardsmen. Marshal of Laredo. The Missing Corpse. The Southener. Swing Out, Sister. That's the Spirit. Those Endearing Young Charms. Thrill of a Romance. Twice Blessed. The Way Ahead. Where Do We Go from Here? Back to Bataan. Wonder Man. Bewitched. Blonde from Brooklyn. Christmas in Connecticut. Cisco Kid in Old New Mexico. Flame of the West. Isle of the Dead. One Exciting Night. Naughty Nineties. Out of this World. Song of Mexico. Penthouse Rhythm. Rhapsody in Blue. Ten Cents a Dance. Trouble Chasers. Week-end at the Waldorf.

Class B — Objectionable in Part:

The Body Snatcher. Pillow to Post. Don Juan Quilligan. Frozen Ghost. Incendiary Blonde. Jungle Captive.

Brazen Facts About Ukrainians

(By C. W.)

UKRAINIAN CULTURE
(continued)

The second factor which aids in vitalizing a nation is its culture. Culture, for short, means refinement of mind. This refinement shows out in language, customs, rituals, edifices, garments, music, economics and other social affairs. Due to warfare with barbarians and persecutions of unfriendly surrounding countries Ukraine had a difficult time in progressing freely and onward in fields of refinement. But the staunch hearts, with the love of freedom, in Ukrainians wrought out a culture of its own, full of originality, ingenuity and solidity.

Culture in Language. The Ukraine has a history of its own literature. The Ukrainians gave vent to their language in the folk songs and poetry from the earliest times. The old slavonic language gave way to the popular and is used to this day in the Ukrainian liturgical church services. The Ukrainian writers began to use the popular language in the latter part of the XVII century. The first was Ivan Kotlarewsky, who wrote the famous travesty of the "Aeneid" and drama "Natalka Poltawka." Peter Hulak wrote satires and fables. Pawlowsky edited the first Ukrainian grammar in 1818. Gregory Kwitka enriched the Ukrainian literature with his famous novel "Marusia" in which he depicted the peasant life in Ukraine with all its vitality, strength, beauty and simplicity. Worthy of mention is also Eugene Hrebinka, author of many fables.

In the latter part of the XVIII-th century came romanticism, which then grasped all Europe. In these times many nations had their geniuses, writers. England had Byron, Russia had Pushkin, Poland had Mitskewich, Germany had Schiller and Ukraine had her Taras Shevchenko and Markian Shashkevich. The latter awakened western Ukraine from its torpor by editing in the vernacular language "Rusalka Dnystrova." Taras Shevchenko, the great poet, depicted the throes of the Ukrainian heart with all its characteristic realism and simplicity. After him appeared many writers and novelists, poets and essayists such as: Pantaleimon Kulish, Mark Wowchok, Leonid Hlibiw, Omelian Ohonowsky, George Fedkovich, Ivan Levitsky, Michael Drahomaniw, Ivan Franko, Olga Kobylianska, Lesia Ukrainka, Hanna Barwinok, Bohdan Lepky and writers of modern times as: Osip Nazaruk, Stefanyk, Chaikowsky, Osip Makowy, Alexander Barwinsky, Ohienko, Michael Wozniak, Tomashevsky, etc.

These writers, though the nation be in hardships and trials, have amassed writings for their people. The Ukrainian literature is deeply democratic in its foundations, tones with sincerity of life and hope of its people. It led the nation to harbors of freedom and culture. It witnesses for the great and immortal strength of the Ukrainian spirit which infuses the genuis Taras Shevchenko to say:

"In the abode of your own,
Dwells the truth, strength and
freedom,"

and

"Oh beloved word, ah, beloved
speech,
Who thee forgets, bears
Not a heart, but stone."

"What's your husband's average income?"

"Oh, around midnight."

Three great menaces to safe driving: hic, hike, hug.

For Thoughtful Youth

In the studio of a sculptor a magnificent statue is standing. The famous artist has chiseled it out of pure white marble; it's the object of universal admiration. It is the right of the master to do with it what he pleases. Yet you cannot say that he created it; to his work belongs the form alone, not the marble of which he fashioned it.

Now look again at the marvelous universe, at man and tell me whether He, who not only made all this, but created it out of nothing, the Almighty, has an absolute and unlimited right over it all, especially over man, this masterpiece of all creation? Must not he, who is endowed with reason, serve and obey this God as supreme Master and do His will in all things?

It is this relation of dependence and subservience in which man stands to God, which is termed religion. Religion expresses the bond of piety by means of which God has drawn man to Himself in order that we may serve Him as our Master, and obey Him as our Father. This man must do! But since he has a free will, can he not do whatever he likes? He has a free will not in order that he should do what he likes, but that he should do what he ought to do and do it of his own free will.

All inanimate creation fulfils the purpose of its existence not voluntarily. The animal world is compelled to do this by the law of instinct. But man is so constituted that he ought to serve, honor and worship God deliberately and of his own free will.

This conviction is deeply implanted in every human heart. Hence there has never existed a single nation without religion. People have discovered various things, but no one yet has found a nation without a divinity or a city without a temple.

To go yet further! Religion is the solid foundation of morality, mainspring of all virtue. To found or extend the kingdom of virtue apart from the kingdom of religion is the same as building a house upon sand. It resembles the ship destitute of anchor. In a way religion is to man what the flower is to the plant; if the plant is deprived of the flower, all hopes for its fruit are destroyed.

Now, my dear young friend, you know what you ought to think of the frivolous way of talking, which those adopt who assert that people can get on very well without religion.

"NECKING" AND "PETTING"

(Continued from page 11)

arouse passions in others. But are these the only facts to be considered by decent people?

A brilliant scholar does not waste his mind on trashy "True Stories." A great artist does not chalk silly figures on a brick alley wall. And a wise man and a decent woman do not buy with their God-given emotions a cheap evening of "necking" or a furtive hour of "petting" or fake love-making or the vulgar imitations of love. They do not throw away on people they'll scarcely remember by name a year from now, the lovely signs by which a man and a woman prove that they love each other.

Men and women who love their own future keep their love sound and wholesome and sacred for the time when it will play its part in God's plans for the human race. Perhaps, the reason, God will give them the glorious vocation — as priests or religious — of loving Him alone.

But if marriage is their happy destiny, they mean to bring to it clean emotions, strong unspoiled affections, an untarnished love. They will expect no less from the partner who with them will make their entire future life and give to God His glorious immortal sons and daughters.

—From a Pamphlet.

НАШ ПРИЯТЕЛЬ І ЗАСТУПНИК

(Продовження зо сторони 4 тої)

любов всім. І ми знаємо добре, що ніхто не буде нас любити, коли наш характер буде невироблений, коли наша вдача буде прикра.

Життя цього Святого є нам мало знане. Це тому, бо св. Йосиф був тихий робітник — столяр. Він вчить нас, що праця помагає людям вести чесне життя. Хто не любить праці, той стає лінивий і здібний до всяких злочинів. Якщо люди сьогодні булиб заняті працею, то певно не булоб тільки зла. Отже якщо хочемо бути чесні, якщо хочемо заховати добре імя, то не цураймося праці. Працюймо щодня і будьмо веселі тим і там, де нас Бог поставив. Праця не понижує нас, тільки ушляхотнює. Працею ми виробляємося не лише фізично й розвиваємо свої таланти, але також набираємо моральної сили. Наш великий поет і народний працівник Борис Грінченко сказав ці пропамятні слова: "Праця єдина з неволі нас вирве. . . ."

Цей збір чеснот св. Йосифа ставить нам перед очі красний взір до наслідування. Нам всім треба богато ласк, щоб ми у цім модернім світі могли опертися всяким злим впливам. Глядім на св. Йосифа. Він не лише просвічує нам своїми великими чеснотами, але своїм заступництвом він може випросити нам богато ласк. І старші і молодші знайдемо в нього чесноти, що нам подобаються, що їх нам треба. Просім його, а він нам поможе.

Особливо ми молоді хлопці й дівчата, що бажаємо внедовзі стати перед престолом, щоб приняти Тайну супружества, наслідуймо св. Йосифа. Нехай за молитвами цього Святого наше серце буде чисте мов та ранна роса, а наше тіло неначе лелія. Жиймо життям чистим, працюймо, молімся. Любім других правдивою, чистою любовю, як це робив св. Йосиф.

Св. Йосиф є Покровителем цілої Церкви. Просім його, щоб ми були сильні в вірі й витревали в добрім. Згадаймо й про наших Братів за морем, що є виставлені на численні небезпеки. Св. Йосифе, нехай наше серце буде чисте. Випроси нам всім ласку, щоб ми були послушні, щоб любили працю і старались виробити свій характер. Нехай Боже благословення сплине на нас, щоб ми були здорові, щасливі й принесли радість нашим батькам. Мій найлюбіший Опікуне, хорони мою молоду душу від всякого зла, а в годині смерти дай мені в ласці перейти до другого життя, де існує тільки одна чеснота —совершенна любов. Св. Йосифе, я знаю, що Ти любиш мене й поможеш мені. . . .

ШЕВЧЕНКО ЛЮБИВ СВІЙ НАРІД

(Продовження зо сторони 5-тої)

його мову називали "сільською", хоч його самого прозивали зневажливими словами, він стояв сильно. Ціле своє життя провів він, як жаден інший поет. В кріпацтві провів він майже всі свої дні — два рази був на засланні у Росії й Азії. Та чимбільше терпів, тимбільше мав надії. Вкінці блисло сонце — дали йому свободу. — Та радили йому покинути свій нарід — писати російською мовою. Інші хотіли зробити його своїм наймитом. Та він не дався. — Посвятив ціле своє життя для народу. І чи пропала праця Шевченка? Чи згасла іскра, що її кинув той великий син України? Чи пропали його твори. що злобна Москва хотіла закрити? Чи впала його ідея? . . . Ні! Хоч і нині кат держить наш край у своїх руках, то ми маємо в Бога надію. У неправді й рабстві збудована московська сила — може впасти й впаде. Коли за сотки літ ворог не міг видерти нам зі серця нашої мови, не міг здусити тих скарбів, що ними ми тішимося як окремий нарід, то й нині не вирве. Нас оживляє ідея нашого найбільшого поета, що так щиро любив свій нарід. Наші терпіння великі, але наша надія ще більша. Бо ми враз зі Шевченком надіємось на Господа. "Свою Україну любіть! Любіть її! . . . . Во время люте, в останнюю тяжку мінуту — За неї Господа моліть! . . ."

Дописи від Відділів

ВЕГРЕВИЛ. Ми, У К Ю з Вегревил, постановили змінити дещо в нашім житті на краще. Коли наближався кінець 1945 року, ми узнали за відповідне попращати його не звичайним, світовим способом — гучними забавами з танцями й піятикою — але так, як це випадає робити всім, що є членами УКЮ.

В послідний день року ми всі зібралися разом вечером у Народнім Домі і тут серед різних веселих забав ми очікували на послідні хвилини Старого Року. Перед північчю ми вдалися до нашої церкви, щоб молитвою подякувати Богові за Його опіку над нами в минулому році і випросити Його благословення на слідуючий рік. По відспіванні кількох коляд о. М. Гнесько, наш Парох, виголосили до нас промову, що в ній порівнали наш спосіб привитання Нового Року з тим, що його держаться ті, що не розуміють значіння тої хвилі. (Якраз тоді було чути різні свисти, крики і різного рода гамір на вулицях міста). Вони вказали нам як забезпечити собі щасливий рік — робити тільки те, що добре, а те все, що робиться, робити якнайліпше. Цих порад ми зі зацікавленням вислухали, бо це був перший раз, що ми так гарно перевели так важні хвилини.

З церкви ми знову пішли до Народного Дому, щоб продовжати наші забави. Дві панни — Флорентія Ґрабас і Марія Дутка послужили всім добре приготованою перекускою. В часі цеї перекуски всі члени собі взаїмно вручали дарунки.

До дому вертали ми вже пізно, вдоволені з так весело переведеного вечірка і з душевним піднесенням. Бадьоро й відважно вийшли ми на зустріч Новому Рокові. З великими надіями й охотою до праці для добра УКЮ ми почали 1946 рік.

Подала Марія Березовська,
Писарка.

КАЛМАР. У К Ю в Калмар відбуло свої річні збори в неділю 13-го січня вечером. На зборах було 22 члени. Заряд нашого Товариства на 1946 рік такий: Голова, Леон Лихач; заст. голови, Володимир Совяк; писарка, Еміля Шпіляк; скарбник, Стефан Манчак; фінансовий писар, Михайло Секора: контрольори, Товбі Середа, Максинка Гайдук і Мирослав Підгірний. До забавового комітету вибрані Стефка Секора, Геня Совяк, Евгеня Підгірна і Максинка Гайдук. Репортером є Филипка Підгірна.

Подала Еміля Шпіляк,
Писарка.

МОНДЕР. Дня 23 грудня мешканці міста Мондер, мимо великого зимна, прибули до Народного Дому щоб побачити різдвяний концерт, що його приготовило У К Ю. Головною точкою було представлення—Різдвяний Дух, що в ньому брали участь Сузанна Іваськів, Катерина Фарина, Леся Ковтун, Леся Гаврилюк, Леся Тріска, Славка Хмелик, Ольга Мазепа й Анна Рогаль. Програму розпочала панна Йосифа Савчук своєю промовою. Потім слідували пісні, дуети й терцети. Деклямували панни Аделя Царук і Катерина Фарина. Було також дві руханкові вправи (дрилс) "Зоря Сходу" (Стар оф да Іст) і "Човник Хитаеться." Концерт закінчено представленням живого образа "Вертеп."

Молодь Мондеру дуже вдячна Сестрам Служебницям за їхню поміч у приготовленні й переведенні концерту. Весь дохід—56.00—пожертвовано на побільшення Народного Дому.

Через два перші дні різдвяних свят ми ходили колядувати в місті і по фармах. З коляди ми відіслали 30.00 на фонд Дівочого Інституту в Едмонтоні.

Подала Йосифа Савчук,
Писарка.